

РЕШЕНИЕ

№ 12092

гр. София, 26.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в публично заседание на 11.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **1259** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на К. Т. Г. от [населено място], ЕГН [ЕГН], подадена от адв. М. М., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-1489804 от 26.12.2025 г., издадена от младши автоконтрольор при отдел "Пътна полиция" към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 22 от ЗАНН, вр. с чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП му е приложена принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца". В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед на всички основания по чл. 146 АПК. Твърди се, че оспорената ЗППАМ е издадена от некомпетентен орган и при липса на фактически основания, тъй като посочена в заповедта норма на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП е неправилна и не кореспондира с описаната фактическа обстановка. Посочва се, че обикновеното, макар и динамично шофиране или престоаяване (дори да е рисково), не променя предназначението на пътя и не попада в хипотезата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. В жалбата се твърди също така, че е налице неяснота в посочения текст на чл. 171, т. 1, б. 3) ДД), неясно формулирано нарушение и липса на задължителни данни в акта
Излагат се също така аргументи, че процесната ЗППАМ е издадена в нарушение на целта на закона, тъй като е приложена като репресивна мярка - наказание преди влизане в сила на Наказателно постановление. Твърди се и несъразмерност на приложената мярка - тежка мярка (отнемане на СУМПС) за твърдяно нарушение, което почива единствено на субективната

преценка на актосъставителя без обективни технически доказателства (видеозапис).

По тези съображения се претендира отмяна на обжалваната заповед. В съдебно заседание, оспорващият не се явява. Представява се от адв. М. М..

Ответникът - младши автоконтрольор при отдел "Пътна полиция" към Столична дирекция на вътрешните работи, в писмени бележки, чрез юрк. В. П., изразява становище за неоснователност на жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със ЗППАМ № GRAM-1489804 от 26.12.2025 г., издадена от младши автоконтрольор при отдел "Пътна полиция" към СДВР, на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС №[ЕИК]. С оспорената заповед е направено препращане към Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 4832008, а като фактическо основание за издаването му е посочено следното: В [населено място] по [улица]К. Т. Г. управлява товарен автомобил Лексус RX 450 X с регистрационен номер С. собственост на "ЕОС - ЛД" ООД с БУЛСТАТ 83114261 с посока на движение от [улица]към [улица], като в горепосочената отсечка водачът използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на пътници и товари, като сменя рязко лентите за движение от крайна лява в крайна дясна и обратно засичайки останалите участници в движението, като не спазва безопасна дистанция от останалите участници в движението и с това създава предпоставки за живота и здравето на останалите участници в движението с действията си. Водачът е спрял срещу номер 7 на [улица].

Със заповедта е прието, че водачът е извършил нарушение на чл.1046 т.2 от ЗДвП – водач на МПС използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

С оглед изложеното със заповедта е прието, че са налице материално правните предпоставки за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП, поради което на К. Т. Г. е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца. Като отнети документи е посочено СУМПС-286463933.

По делото е приета административната преписка и като част от същата е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 4832008, съставен на 26.12.2025 г. от Г. Ц. И. – младши автоконтрольор при отдел "Пътна полиция" към СДВР, в присъствието на свидетел – Н. Д. С. от [населено място]. Посочено е, че водачът виновно е нарушил чл. 1046, т. 2 от ЗДвП. В АУАН е отбелязано, че са иззети СРМПС[ЕИК] и СУМПС[ЕИК].

В хода на съдебното производство са събрани и гласни доказателства. В проведено на 11.02.2026 г. открито съдебно заседание е разпитан свидетел И. И. И.. Свидетелят посочва, че на 26 декември, вечерта около 20:00 часа е пътувал с жалбоподателя в МПС Джип Лексус от кв. Б. по бул. България, като той е бил предната седалка до шофьора. Заявява уклончива, че не мисли, че е имало състезание и опит за дрифт по време на движението. Твърди, че са се движили заедно с

потока автомобили, като не е сигурен с колко км/ч. Посочва, че водачът е бил концентриран и не са говорили за нещо специфично, както и не бил разсеян по някакъв начин. На въпроса „Често ли сменяше лентите?“ отново отговаря уклончива – „не бих казал, че често е сменял лентите“. Заявява, че друг автомобил не е бил принуждаван да употреби рязко спирачки, заради маневрите на К. Г., не е забелязал да има възмутени водачи около тях и не е имало рязка смяна на лентите, бързо ускоряване или съответно спиране. Разказва, че заради по-бавно движещ се автомобил К. Г. е сменил дясната лента и после пак в дясната и тогава е спрял от полицейските органи.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, съответно доводите на жалбоподателя в обратен смисъл са неоснователни.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Във връзка с компетентността на издателя на оспорената заповед по делото е представена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. С т. 1.3 от заповедта и на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12686/14.10.2025 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 2б, т.4, т. 5, б. а) и т. 6 от ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел "Пътна полиция" при СДВР, отдел "Охранителна полиция" при СДВР, секторите "Охранителна полиция" в районните полицейски управления при СДВР и отдел "Специализирани полицейски сили" при СДВР. Представена е и Заповед № 513з-9798/13.09.2024 г., с която Г. Ц. И. е преназначен в младши автоконтрольор I степен в 03 група „КРЦГЧОМ“ към отдел „Пътна полиция“ на СДВР. Цитираните заповеди, представени и приети по делото, безспорно потвърждават компетентността на издателя на акта.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и изискванията посочени в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Посочени са както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. Като правно основание в обжалваната заповед е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП. От фактическа страна са описани обстоятелства, относими към визираните в посочената норма материалноправни предпоставки за налагането на ПАМ, вкл. се съдържа и препращане към съставения АУАН. Посочени са и разпоредените с акта правни последици, респ. волята на административния орган, а именно: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач – СУМПС-286463933, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца, като е конкретизирана и нарушената административнонаказателна разпоредба на чл. 175а, ал. 1 от

ЗДвП. В този смисъл, неоснователно е твърдението за липса на конкретна правна квалификация на нарушението, вкл. и на нарушената правна норма. Освен това, изложеното от фактическа страна в административния акт макар и лаконично, е достатъчно, т. е. съдържанието е ясно и няма как то да не бъде разбрано от адресата на ПАМ. Съобразно съдържането на акта съдът намира, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание.

Не се споделя твърдението в жалбата и писмените бележки, че приложената разпоредба е изписана неправилно в оспорения акт. В чл. 27, ал. 1 от УКАЗ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове е посочено правилото за изписване на разпоредбите в нормативните актове, а именно: „Разпоредбите се обозначават, както следва: членът - с "Чл." и арабска цифра; параграфът - с "§" и арабска цифра; алинеята - с арабска цифра, поставена в скоби; точката - с арабска цифра; буквата - с малка буква. След всяка цифра, с изключение на цифрите, с които се обозначават алинеи, се поставя точка, а след всяка буква - скоба.“. В случая правната норма в оспорената заповед е изписана точно по правилата уредени в цитирания подзаконов нормативен акт, поради което твърдението на жалбоподателя се явява неоснователно. Неоснователно и е твърдението, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като не е посочено „длъжността на нарушителя“. В случая „длъжността на нарушителя“ не е задължителен реквизит от заповедта за прилагане на ПАМ, както и липсата ѝ не представлява съществено нарушение на процесуалните правила.

Предвид изложеното до тук, настоящият състав приема, че при издаване на оспорената заповед не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Неоснователно е и твърдението за материално незаконосъобразна.

В случая при прилагане на процесната ПАМ органът се е позовала на разпоредбата чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП, чиито правни последици се свързват с временното отнемане на СУМПС на водача. Цитираната разпоредба е приложена правилно от органа и същата, обратно на изложените в жалбата и писмените бележки възражения, е ясна и недвусмислена.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1, чл. 176, ал. 2. Описаната в ЗППАМ фактическа обстановка отговаря на хипотезата по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която с наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. се наказва водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

Оспорената ПАМ е приложена във връзка с констатираното управление от жалбоподателя на МПС чрез използване пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Приетото от ответника, че водачът сменя рязко лентите за движение от крайна лява в крайна дясна и обратно, засичайки останалите участници в движението, като не спазва безопасна дистанция от останалите

участници в движението и с това създава предпоставки за живота и здравето на останалите участници в движението с действията си, кореспондира напълно със събраните по делото доказателства.

Непосредствено след установяване на нарушението, в писменото обяснение К. Г. ясно посочва, че „Аз К. Г. на 26.12.2025 г. в 20:40 часа на [улица]карах лек автомобил Лексус, рег. [рег.номер на МПС] , карах бързо, неспазвайки пътната обстановка. След което бях спрял. Сменях лентите на движение небезопасно следвайки друга кола пред мен“. Изявлението на водача напълно потвърждава изложеното в оспорената ЗППАМ, поради което съдът приема, че извършеното нарушение е доказано.

В хода на съдебното производство разпитаният свидетел изложи различна версия, която съдът не кредитира, тъй като разказаното не кореспондира нито със съставения АУАН, нито с лично дадените от К. Г. писмени обяснения. Следва да се посочи, че оспорената ЗППАМ препраща към съставения АУАН серия GA № 4832008, с който е установено извършеното от жалбоподателя нарушение на разпоредбите на ЗДвП и който е представен и приет по делото. В случая е нужно да се има предвид, че процесната ПАМ е наложена въз основа на констатациите по съставения АУАН, който акт съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с презумптивна доказателствена сила относно отразените в него факти и обстоятелства. Приложеният към административната преписка АУАН е съставен от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма и представлява официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК. Същият има обвързваща доказателствена сила по отношение на изложените в него факти, поради което на основание чл. 193, ал. 1, изречение първо във вр. с чл. 154, ал. 1 от ГПК, доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя, а от последния не беше проявена необходимата процесуална активност в тази насока, респ. ангажираните гласни доказателства не са достатъчни да оборят презумптивната му доказателствена сила, още повече в настоящия случай, тъй като същите напълно противоречат на изявлението на самия нарушител.

Предвид изложеното, съдът приема за установено наличието на изискуемите предпоставки за прилагане на процесната ПАМ, поради което оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон.

Неоснователно е и твърдението, че оспорената заповед е издадена при неспазване целта на закона, тъй като принудителната административна мярка била много тежка. Следва да се посочи, че всяка принудителна административна се прилага с цел защита на особено значим обществен интерес – безопасността на движението по пътищата, като в случая предпоставките за прилагането ѝ са наличието на установено нарушение по ЗДвП и по-конкретно - водачът на МПС използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Извършеното нарушение е с висока степен на обществена опасност – засяга безопасността на участниците в пътното движение и създава реална заплаха за техните здраве и живот, при което в съответствие с приложимата правна уредба административният орган е наложил принудителната мярка с цел превенция за неизвършване на други административни нарушения. В тази връзка съдът намира, че е спазена и целта на закона.

Предвид изложеното, атакуваната заповед съответства на всички изисквания за законосъобразност, поради което подадената срещу нея жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на жалбоподателя не се следва присъждане на разноски. В случая обаче на ответника следва да се присъдят разноски на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 Закона за правната помощ, вр. с чл. 143, ал. 3 АПК, в размер на 80,00

евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Т. Г. от [населено място], ЕГН [ЕГН], подадена от адв. М. М., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-1489804 от 26.12.2025 г., издадена от младши автоконтрольор при отдел "Пътна полиция" към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА К. Т. Г. от [населено място], [улица], [жилищен адрес] ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80,00 (осемдесет) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: